

I

LA TRUCADA

Sóc Marcel Vidal. No sóc Ernest Érmer, però conec Ernest Érmer. L'Ernest Érmer fa dos anys que no escriu. Això que em diu és impossible. L'Ernest va desaparèixer fa mesos al Nord d'Àfrica i des d'aleshores no n'he sabut res. Si hagués escrit alguna cosa, jo ho sabria.

Senyor Vidal, si em permet. Es va fer un silenci a l'altre costat del fil telefònic i l'interlocutor va continuar. Tinc a les meves mans un manuscrit titulat *Nit a Taroudant*, que el jurat del Premi de Literatura ha cregut mereixedor del guardó que atorga la nostra fundació, la qual tinc l'honor de presidir. Bé, després d'obrir la plica signada amb el pseudònim *Mustafà Fatus*, el nom que allí constava era el de l'Ernest Érmer, amb un DNI, una adreça i aquest telèfon. Em refereixo al seu telèfon, senyor Vidal, va aclarir el president.

El meu telèfon? Que estrany, vaig murmurar.

Nosaltres, per la nostra banda, hem fet algunes indagacions i sabem que el senyor Ernest Érmer té un parell de novel·les. La darrera, fa dos anys que va ser publicada.

Sí, és cert. Després de la segona novel·la, *La gasosa sense escuma*, l'Ernest va passar per una mala ratxa. S'havia separat, els seus pares van morir poc després, no es trobava gaire bé..., tot semblava anar-li de través. Al final va decidir marxar. Com més lluny millor...

Me'n vaig al Marroc, a Marràqueix, al desert, no sé, a algun lloc així. Ja ho veurem, em va dir per telèfon. Després d'aquesta trucada només he rebut un parell de cartes amb una única frase: Sóc viu.

El president del jurat m'escoltava amb atenció.

Després ell va dir:

Si en pocs dies l'Ernest Érmer no dóna senyals de vida haurem de declarar el premi desert, encara que aquest extrem no està decidit. A mi tota aquesta situació no em fa cap gràcia, em sap molt de greu. Però, és clar, l'entrega d'un guardó tan important no es pot improvisar i, de cap manera, podem esperar a veure si el senyor Ernest Érmer apareix el dia vint-i-nou de març pel Teatre Principal a recollir el premi. Vostè ja m'entén, oi?

Vaig insinuar al president si podria recollir el premi jo mateix, perquè a més d'amic i agent literari, sabia del cert que l'Ernest no tenia família i, pel que pertoca a la seva exdona, la Diana, Déu sap on deu parar, vaig dir, perquè jo no l'havia tornat a veure a la ciutat, ni enlloc; que era com si la Terra se l'hagués empassat.

El president del jurat va dir que allò era del tot irregular i que sota cap circumstància no es podia lliurar el premi a algú que no fos l'autor de l'obra guanyadora.

En tot cas hauria de ser un familiar directe qui se'n fes càrrec, va aclarir.

Vaig calmar el president del jurat com millor vaig saber i em vaig empescar alguna cosa així com que jo sabia com posar-me en contacte amb l'Ernest Érmer i que abans d'una setmana tot estaria solucionat.

Vaig penjar el telèfon, em vaig posar davant l'ordinador i vaig buscar el vol més barat a Marràqueix. Vaig comprar un bitllet només d'anada i vaig reservar un parell de nits en un hotel prop de l'aeroport. No sabia quant temps hi seria, allà.

Després vaig buscar les dues cartes que havia rebut de l'Ernest Érmer i les vaig observar detingudament per cercar-hi alguna pista. A l'interior del sobre només hi havia un full on s'hi podia llegir: Sóc viu. Res més. Ho havia escrit amb un llapis. D'aquí no en trauria gaire cosa. Al sobre hi constava la meva adreça, però no hi figurava el remitent. Al mata-segells només es podia desxifrar Marràqueix, en una, i Tagounite, a l'altra. La resta era il·legible perquè estava escrit en àrab i jo només hi veia gargots mal estampats i empastifats. La segona carta era exactament igual. Les vaig agafar i les vaig guardar per emportar-me-les a Marràqueix.

II

L'AEROPORT

Fa tanta calor. Fa tanta calor que l'aire condicionat gairebé no es nota. Cerco la meua cua. Facturo l'equipatge. L'hostessa calla, no diu res. Tampoc tinc res a dir-li, jo. Fa la seva feina. És eficient. És jove. Està casada? Té parella? L'espera aquesta nit? En un hotel? Per això s'ha posat robat interior bonica? Ho deixo córrer. És aquesta mania meua. M'assec. Una colla de nens juguen lliscant pels passadissos. Els passadissos semblen goles il·luminades que s'ho empassen tot; homes, dones, nens, equipatges. A la nit no hi queda res, aquí. S'ho han engolit tot. Tot és anihilat. És la fi del món.

Queden més de dues hores perquè el meu vol s'enlairi. Tinc molt de temps i surto a fora a fer una cigarreta. Fumo amb deler. Tot ho faig així últimament. Després m'afono a la butaca d'un bar i assaboreixo una cervesa glaçada. M'agafa son. Després surto a fer una altra cigarreta i després torno al bar per veure'm l'última cervesa abans de volar. M'atanso al quiosc. Miro portades de revistes eròtiques. Els colors vius m'enlluernen. Mugrons, llengües, malucs, cuixes. Fullejo una novel·la sense cap interès. Compró tres o quatre diaris. No sé quan tornaré a llegir diaris d'aquí. M'importa una merda. És el costum, però. Fa temps que no em crec res del que diuen els diaris, i menys, els d'aquí. La gent culpa

de tot als polítics, però la culpa de tot la tenen els periodistes. De tot.

Vaig al lavabo i truco al Marcel Vidal.

Marcel, sóc jo, l'Ernest. Bé, bé, tot bé. Sóc a l'aeroport. Sí, a l'aeroport. És una mica llarg d'explicar. Mira, me'n vaig al Marroc, a Marràqueix, al desert, no sé, a algun lloc així... ja ho veurem. Estarem en contacte, Marcel. No, no em passa res. Només vull mirar d'escriure alguna cosa amb tranquil·litat. Bé, bé, gràcies. Fins aviat, Marcel.

Vaig apagar el mòbil, me'l vaig mirar una estona i el vaig llençar pel forat de la tassa del vàter. El vaig esguardar al fons de l'aigua.

Ja no deu funcionar, segur.

Premo el botó de la cisterna i desapareix. Li costa, però al final desapareix. El miro i desitjo amb totes les meves forces que s'enfonsi, que arribi al fons de la clauguera i després al mar. Potser allà servirà per alguna cosa. No m'imagino que les coses no serveixen per a res.

Mai havia fet una bestiesa així i em pregunto si aquest viatge no és també una bogeria. Si no havia embogit des de la mort dels pares i la fugida de la Diana.

Primer va ser el pare, un infart. Va ser un home feliç que va procurar fer feliç a tothom. Ho vaig entendre tard. El vaig trobar mort al sofà de casa seva. Vivia sol perquè la mare era a la residència. Feia dies que no agafava el telèfon. Quan anava a veure el pare cridava des de la porta. Tenia por de trobar-me'l mort. Aquell dia no va contestar. Mai havia vist un home mort. Tanmateix mai més he tornat a veure un home mort. Vaig tenir temps de mirar-me'l per últim cop com si fos un ésser viu. Com si dormís. Com si les seves cèl·lules encara no haguessin iniciat el procés de putrefacció. Les neurones inicien el procés de putridesa després de quatre minuts sense rebre oxigen, les d'alguns músculs poden resistir

fins a vint minuts. Potser feia quinze minuts que era mort i algunes parts del seu cos encara estaven vives. Encara podien respondre a algun tipus d'estímul. Després vaig tocar-lo i era fred com un tros de gel. Vaig sentir la fredor del ferro i em va pujar una glopada a gust metàl·lic.

Al cap de tres mesos la Diana va desaparèixer.

I, sis mesos després, la mare es va desintegrar. Cada cop era més petita, més petita, més petita, fins que es va morir, com polvoritzada. Mastegada pels milions d'àcars que vivien al seu matalàs. Els vells, quan són tan vells que fan pudor de caldo i de pell morta, sembla que morin devorats per la mateixa puta pols que els va masegant sobre el matalàs. Lentament, minut a minut, la pols va fent la seva feina. Els va engolint. Laminant. Devastant. Reduint. Arrasant. Els degluteixen. Fins que ja no hi queda res. A l'enterrament em va sorprendre com de petit n'arribava a ser, el taüt. Era gairebé quadrat. Semblava que sepultéssim un nan del circ. Un nan gras i rodó.

Criden els passatgers del meu vol. És el primer cop que viatjo a un país africà. No viatjava pas gaire amb la Diana. Després del viatge de noces al Yucatán només sortides de cap de setmana i un parell d'estius a les illes. Tampoc vam tenir gaire temps.

Ens vam casar grans i ens vam separar aviat.

Al cap de dues hores sóc al meu lloc i l'avió inicia les maniobres d'enlairament. Si hagués tingut fills segur que voldrien seure a la vora de la finestra. Com que no els tinc, m'hi assec jo. El contrast entre la modernitat de la pista d'aterratge i l'arcaisme dels matolls i dels terrosos que hi ha al voltant de l'asfalt em fascina. M'agradaria escriure una novel·la sobre això. A un ésser li encanta la tecnologia i tot allò que és nou; però a la novel·la hi hauria reductes del passat: terra, herbes, petits animals

que es resisteixen a morir. L'ésser cobreix la terra amb formigó i arranca els matolls i mata els insectes. Però alguns insectes sobreviuen; sota una caixa, a la vora d'un fanal de l'extraradi, llocs així. I, aleshores, inicien un contraatac contra la humanitat sencera. Al final guanyaria l'ésser protagonista. Els insectes moririen.

L'avió s'enlaira. Tot es fa petit. Mai he pogut dormir dalt d'un avió. Sempre estic alerta. No tinc por, però sempre estic alerta. I això no em deixa dormir. Les hostesses van i vénen. Semblen atrafegades, potser per dissimular que la seva feina és la millor feina del món. No m'agrada quan les hostesses són homes. Penso que no m'ajudarien millor que una dona hostessa si estigués agonitzant als peus d'un avió estavellat enmig d'un camp de blat. Demano un whisky. És car. No he de patir pels diners. Els pares em van deixar un pis que ja he venut. No he de passar cap mena de pensió a la Diana. Un bon dia no hi va ser. De vegades penso en ella. Potser faig aquest viatge per oblidar-me'n. Potser vull trobar-me-la allà on vaig. De vegades em masturbo pensant en la Diana; que la forcen dos homes, que la violen, que li agrada. Coses d'aquestes. Em bec mig whisky d'un glop. L'alcohol em reconforta. Bec molt d'un temps ençà. Molt. Però quan bec em sento bé i no hi ha res que m'impedeixi deixar d'estar bé. Potser no vull escriure una novel·la, potser busco la Diana. Potser només persegueixo la idea de la Diana. De quan ens estimàvem. Fullejo un diari. M'endormisco. El cel és molt blau, avui. Intento repassar un antic quadern de francès, però sóc incapaç de concentrar-m'hi. Demano un altre whisky. Miro per la finestreta. Ni un núvol. Com es descriu un cel blau? Un escriptor ho ha de saber. Jo no ho sé. Jo no sóc un escriptor, doncs. Fa dos anys que no he escrit una sola ratlla. Només notes al meu quadern.

L'avió comença a baixar. Són dos quarts d'una. Portem dues hores i mitja de vol. Perforem núvols blancs que de lluny semblaven indestructibles i que ara són flonjos com l'espuma. Penso que si m'hi fixo prou bé distingiré gotetes d'aigua dins els núvols. No hi veig res, però. És com si els núvols no existissin. Com si fossin fum. A sota s'aprecia alguna cosa del paisatge. La terra sembla taronja i bruta, gairebé no hi ha vegetació. Només rostolls secs, marcits. Passa l'hostessa, em pren el got de whisky i em recorda que m'he de cordar el cinturó de seguretat. Veig formes que semblen cases, llocs on hi viu gent. Les cases són totes baixes, de dues o tres plantes. Quadriculades. Lletges. Totes iguals. Encara no es veuen persones ni animals ni arbres. La destrucció sembla absoluta: no hi ha ningú, aquí. El llibre per repassar francès es diu *Le Grand Cahier*, el gran quadern. Al Marroc tothom parla francès. I àrab.